

Posudek bakalářské práce

Autor/ka práce: Zuzana-Markéta Macková

Název práce: České galerie v době koronavirové krize

Posudek vedoucí/ho práce

Posudek oponenta/ky

Autor/ka posudku (jméno, příjmení, pracoviště): Tereza Stejskalová

Hodnocení obsahu a výsledné podoby diplomové práce (A/výborně – B/velmi dobře – C/dobře – D/dobře s výhradami – E/dostatečně– F/nedostatečně – nedoporučeno k obhajobě)

Vhodnost zvoleného cíle a přístupu práce A

Relativní úplnost zpracované literatury ke zvolenému tématu B

Schopnost kriticky vyhodnotit a použít odbornou literaturu B

Logičnost struktury práce, souvislost jejích kapitol B

Jazyková a stylistická úroveň práce B

Dodržení citační normy (pokud se v textu opakovaně vyskytují přejaté pasáže bez udání zdroje, práce nemůže být doporučena k obhajobě) A

Obrazové přílohy v dostatečném rozsahu, oprávněnost a vhodnost příloh, grafická úprava A

Původnost práce, přínos k rozvoji oboru A

Celkové hodnocení bakalářské práce B

Slovní hodnocení bakalářské práce včetně otázek, k nimž se diplomant/ka musí při obhajobě vyjádřit:

Práce Zuzany-Markéty Mackové je nadmíru aktuální a sympaticky konkrétní. Zkoumá, popisuje a srovnává přístupy a postupy, jakými svůj program realizovaly různé umělecké instituce: Národní Galerie Praha, Galerii Rudolfinum a Cena Jindřicha Chalupického & PLATO Ostrava, a Galerie Akademie múzických umění v Praze. Hned na začátku autorka jasně deklaruje že jí zajímá především inkluзивita a dostupnost různých zvolených řešení, což představovalo už v době před vypuknutím pandemie pro řadu institucí velice důležité téma. Některé z nich se zabývaly cestami, jak svůj program zpřístupnit i skupinám, které se většinou, alespoň donedávna, v galerijním prostředí mohly cítit nekomfortně (lidé s postižením, rodiče s kočárky, malé děti, mladiství, atd.). Jelikož se většina programu přesunula online, zkoumá Zuzana inkluзивitu online protoru, který nepřekvapivě shledává velice diskriminačním. Věnuje se tzv. digitální propasti i problematice primárně na zisk zaměřených platforem, které nejsou - na rozdíl od veřejných institucí - pod téměř žádnou veřejnou kontrolou. Kapitoly věnované

problematičnosti online prostoru by si zasloužily více prostoru a hlubší analýzu, představují slabší stránku práce. Zbytek práce se věnuje popisu a kritice přístupu různých institucí. Autorka kritizuje virtuální výstavy NGP, které vyžadují zběhlost a zkušenost ohledně používání digitálních technologií a vyzdvihuje edukační videa lektorského oddělení. Teasery a trailery, ke kterým se uchýlila galerie Rudolfinum, nemohly nijak nahradit veřejnosti uzavřenou výstavu Compassion Fatigue Is Over, ale mohly by se stát podle autorky užitečným doplňkem běžného výstavního provozu. Videoprohlídka laurátské výstavy CJCH pro autorku dokazuje, jak důležité je věnovat čas technické kvalitě zvuku a obrazu, titulům, apod, pokud je to jediný kanál, jak výstavu divákům představit. Obecně autorka kritizuje automatický a nekritický přechod institucí na online platformy a vyzdvihuje počiny, které se rozhodly vydat alternativní cestou - "výstavu" studentů FAMU CAS GIFT SHOP – benefice pro Ciocia Czesia v GAMU, iniciativu Umění pomáhá či podcast Na čom makáš? Petera Kolárčika na Artyčok.TV. Podle autorky právě tyto aktivity vnímavě reagovaly na pandemickou situaci a s ní spojené vyčerpání psychické, ekonomické/materiální, jakož i vyčerpání ze zahlcení digitálním obsahem. Práce je přínosná v tom, že poskytuje aktuální reflexi dopadu pandemie na kulturní instituce poskytuje vnímavou zpětnou vazbu vybraným institucím. Ukazuje, že jen přesunout kulturní obsah z fyzického prostředí do online prostoru nefunguje v tom smyslu, že to činí současné umění více nepřístupným. Úspěšné projekty dokázaly svůj obsah formulovat konkrétní formou/médiem (podcast, sociální intervence, pop-up obchod) a rezonovat s všeobecným vyčerpáním (Kolárčik) či podpůrně intervenovat (Umění pomáhá). V nějaké formě by si práce zasloužila publikaci, protože by jistě byla pro místní kulturní instituce a kulturní scénu užitečná.

Otázky k obhajobě:

Připadá mi, že "obecenstvo" se v případě intervencí, které chválíš, trochu proměňuje a je aktivněji zapojeno do akce - asi s výjimkou podcastu Petera Kolárčika. Tyto aktivity podle mě nenahrazují roli veřejných institucí, jež by tu měly být pro širší veřejnost, i tu která nemá čas/prostor se tolik angažovat či nemá ani možnost se o podobných aktivitách dozvědět, jelikož ty se většinou odehrávaly uvnitř um. scény. Můžeš to nějak reflektovat nebo naznačit, zda a jak by se z toho mohly instituce jako Rudolfinum či NGP něco naučit?

V práci mi chybí nějaká reflexe skutečnosti, že jakkoliv jsou online platformy problematické, mohou být někdy dostupnější než fyzické instituce. Trochu mi v té práci chyběly diskurzivní programy a jejich přesun online. Týká se to především různých diskusí, které pak nejsou vázané na určité místo (většinou centra) a jsou dostupné z různých míst nebo lidem, kteří nejsou tak mobilní (třeba kvůli pečujícím povinnostem). Mohla bys u obhajoby nějak zohlednit i tuto složku programu kulturních institucí? Představit úspěšné či neúspěšné příklady? Nebo vysvětlit, proč jsi se zrovna této stránce nevěnovala?